

σφόριζαν από διαβολικήν ευχαρίστησιν. Νά σε τώρα μέσα στην άποχα! Αυτό θά σε μάθη να με περιπαίζεις άλλη φορά για τὸ σφυριγμά μου και νά λες πῶς συγγενεύω με τοὺς βόας-βούς! Βούς και βουδάκι εἶσαι τοῦ λόγου σου, πού ἔχαφες ὅλες τὲς κοῦρες πού σου ἐπούλησα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους! Βλάκα! δὲν ἔδλεπες πῶς σου ἔλεγα ψέμματα γιὰ νά ἐκδικηθῶ; Τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, γιὰ νά ἐκμεταλλευθῶ τὴν εὐπιστίαν σου και νά σε κουβάλησω ἐδῶ, ὅπου θά χάσης τὸ περσί σου και τὰ δόντια σου. Διότι, ἂν εἶμαι ἐγὼ βόας-βούς, σ' ἔκανα ὅμως ἐσένα τώρα νά γίνης ἵπποπόταμος γιὰ ψεύτικα δόντια, πορτμονέδες, βαλίτζες και κασκέτω! Χά! χά!—τώρα πού σε βλέπω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνθρώπων, τῶν φυσικῶν ἐχθρῶν σου, φεύγω με τὴν καρδιά μου ἐλαφρωμένη. Ἡ χολή μου τώρα εἶνε ἱκανοποιημένη! Ἄντιο, κουτεντέ μου! Και νά προσέχης ἄλλη φορά με τοὺς βόας. Αὐτοὶ τὸ φυλάγουν, ἄμα τοὺς προσβάλουν, κ' ἐνωρίς ἢ ἄργά ξεπλένουν τὴν προσβολή!...

— Αἰμίλιε, ἀπήντησα ἀπλῶς με περιφρόνησιν, βάζεις και τὸ κορύφωμα εἰς τὴν ἀναγδρον ὑπερησίου σου, πού ἔρχεσαι τώρα και περιπαίζεις ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἕνα ἀθῶον πού τὸν κατέστρεψεν ἡ προδοσία σου! Πρόσεξε ὅμως! ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐγκλήματός σου θά βαρύνῃ ἐπάνω σου και ἡ τύχη τοῦ συνειδότος θά σε κάμῃ λυῶμα ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς!

— Ὡχ! καλέ, τί κακὴν ἀνατροφὴν πού ἔχει αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῶν ἵπποποτάμων! ἐφώναξε θυμωμένος ὁ ὄφις.

Και ἔφυγε, βιαστικός και γρήγορος, σάν λυσσασμένος, με σφουρίσματα σάν ἀτυμάμαξα πού κινδυνεύει νά ἐκτροχιασθῇ, κ' ἐκτυποῦσε με τὸσον κρότον, τὲς κουλοῦρες τοῦ κορμιού του εἰς τὴν γῆν, ὥστε ἡμ-πορούσε κανεὶς νά τὸν ἐκλάβῃ διὰ κροταλίαν!

Ἄς σὰς εἰπῶ ἀπὸ τώρα, παιδάκια μου, τί ἀπέγινε. Ἡ ἐγκληματική του πράξις δὲν τοῦ ἐδῆξε σὲ καλὸ. Καθὼς ἐπίστεφε πρὸς τὸ Κουανοῦν Ὅρος, συνητήρη με μίαν γαμήλιον πομπὴν ἐλευάντων, πού ἔκαμε παρέλασιν εἰς τὸν κάμπον. Ὁ Αἰμίλιος, καθὼς τὸν εἶχαν πιάσῃ τὰ νεύρα του, ἐνόμισε καλὸν νά κάμῃ τὸν ἔξυπνον και νά

περιπαίξῃ τὴν νύφην διὰ τὸ μάκρος τῆς μύτης τῆς. Ἡ νύφη ὅμως, ἡ ὁποία δὲν ἦτο διόλου ἀνεκτική, ὤρμησεν ἐναντίον του, και μίᾳ μυτιᾷ με τὴν ποδάρα τῆς, τοῦ ἔκαμε λυῶμα τὸ κεφάλι. Τὸ πτώμα του εὐρέθη ἀπὸ μίαν φιλάρεσκον ἀραπίαν, και αὐτὴ τὸ ἔκαμε βόαν διὰ τὸν λαιμόν τῆς. Ἔστι ἐτελείωσε και πάει ὁ κομψὸς Αἰμίλιος.

Πρέπει νά ὁμολογήσετε ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀθλιον ἐρπετόν ἦτο καὶ ὅλα ἄξιον τῆς τύχης του! Δὲν εἶχαν περάσῃ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, και φοβεροὶ ἀλαλαγμοὶ ἀντήχησαν εἰς τὸ χωρίον τῶν μαῦρων! Συγχρόνως ὁ καλπαμὸς πολλῶν ἀλόγων ἔσεισε τὸ ἔδαφος, πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη και τρελλὸς ποδοβολητὸς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πλατείαν. Εἶδα ἕνα σύννεφον ἀπὸ βέλη και ἀκόνητα νά περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν λάκκον μου, κ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ μαῦρους πολεμιστὰς νά φεύγῃ δρομαίως γύρω-γύρω. Μερικοὶ ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ χῶμα, κτυπημένοι θανασίμως ἀπὸ τὰς σφαίρας.

— Εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου! ἐφώναξα σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν τρομάραν μου. Δὲν ἐπρόφθασα παρὰ νά σκεφθῶ τοὺς ἀγαπητούς μου γονεῖς, ἡ ἀναπνοή μου ἐκόπη ἀπὸ τὴν λαχτάραν, κ' ἔπεσα εἰς τὸ βάθος τῆς τρύπας μου, ὅπου ἔκειτο λιπόθυμος.

ΚΕΦΑΛ. Γ'
Ο ΣΕΒΡΟΣ ΚΑΙ
Ο ΜΑΝΑΡΙΑΛΟΣ

Ὅταν συνῆλθα, ἤμουν ἐξαπλωμένος εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας, και περικυκλωμένος ἀπὸ ἀνθρώπους με λευκὸν πρόσωπον, πού ἐφορούσαν ὑψηλὰς σκούφιες κόκκινες και μάλλινας, σακκάκια ἀλικά και παντελόνια μαβιά και φουσκιώτα, χωμένα μέσα σὲ ὑποδήματα με σπηρούνια. Ἦσαν ὀπλισμένοι με μεγάλες σπάθες και με καραμπίνες

που ἐκάπνιζαν ἀκόμη, και εἰς τὰ καλά των πρόσωπα, τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς, ἦσαν ζωγραφισμένοι ἢ εἰλικρινεῖα, ἢ εὐθυμία και ἢ ἀνδρεία. Ἄμα τοὺς εἶδα με στρατιωτικὰς στολάς, ἐμάντευσα ὅτι ἦσαν στρατιῶται. Ὅταν τοὺς ἤκουσα νά ὀμιλοῦν, ἐνόμισα ὅτι τοὺς ἀνεγνώρισα διὰ Γάλλους. Και δὲν εἶχα λάθος, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσταί. Οἱ καλοὶ ἐκεῖνοὶ ἄνθρωποι ἦσαν

και ἀπὸ τὰ δύο: ἦσαν Γάλλοι Σπαχηδες. Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆ; Κἀτι τι πολὺ σὺνηθες εἰς ἐκεῖνας τὰς ἀφρικανικὰς χώρας. Οἱ Σπαχηδες ἐκεῖνοι συνῶδευαν, ὡς φρουρά, μίαν γαλλικὴν ἀποστολήν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐξηρένησεν τὸν Ἄνω Οὐπάγγην, ἐπανήρρητο πρὸς τὸ Κόγκον. Οἱ Νυάμ-Νυάμ ἐκεῖνου τοῦ χωρίου τῶν μαῦρων εἶχαν ἐπανειλημμένως ἐνοχλήσῃ τὴν ἀποστολήν, ἀρπάζοντες ἀπὸ αὐτὴν τοὺς σκοπούς τῆς—διὰ νά τοὺς κάμουν, ὡς φαίνεται, βραστοὺς ἢ ψητούς. Και ἐκεῖνος ὁ σίφων τοῦ σιδήρου και τοῦ πυρός, πού με εἶχε τὸσον τρομάξῃ, ἦσαν οἱ Σπαχηδες, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν των, εἶχαν κάμη ἐφρον εἰς τὸ χωρίον με τὴν ἐλπίδα νά γλυτώσουν τοὺς συντρόφους των ἀπὸ τὰ δόντια τῶν Νυάμ-Νυάμ, ἢ τοῦλάχιστον νά τοὺς ἐκδικηθοῦν. Τοὺς ἐφώτισεν ὁ Θεός, κ' ἤλθαν ἐγκαίρως διὰ νά ἐλευθερώσουν τοὺς καϊμένους αἰχμαλώτους συναδελφους των, και κοντὰ σ' αὐτούς, νά με γλυτώσουν κ' ἐμένα.

Και πρῶτα-πρῶτα, ἤσαν τὴν εὐκαιρίαν, πού ἤμουν λιπόθυμος, διὰ νά μ' ἀνεθάσουν ἀπὸ τὸν λάκκον μου εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. — Ὡ! πῶς νά ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνδρείους στρατιωτικούς;—ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου. Ἦθελα νά τοὺς ἀγκαλιάσω και νά τοὺς σφιξῶ ἐπάνω στὴν καρδιά μου. Κ' ἔκαμα κἀτι καλλίτερον. Ἐνθυμήθηκα ἔξαφνα κἀτι ἱστορίες τοῦ πατέρα μου, ὅπου μοῦ περίεγραφε τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῶν Γάλλων με τὴν μεγάλην στρατιωτικὴν παρέλασιν, κ' ἐφώναξα, με τὴν τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς μου, ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν και μεγάλον ἐνθουσιασμόν μου:

— Ζήτω ὁ στρατός!
— Μπα! εἶπεν ἕνας Σπαχῆς, με ἀπορίαν. Γαυρίζεις!
Ἄλλοιμονόν! Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι, ἂν χάρις εἰς τὸν πατέρα μου, ἐγὼ ἐκαταλάβαινα τὰ γαλλικά, οἱ Σπαχηδες ὅμως δὲν ἐγνώριζαν τὰ «ἵπποποταμικά». Και ἡ κραυγὴ τῆς εὐγνωμοσύνης και τῆς συμπαιθείας μου τοὺς ἐφάνη σάν τὸ χυδαῖον γαλγισμὰ κάποιου μανδρουσκίου.
Μετ' ὀλίγον, ἀνέθησαν πάλιν ἐπάνω στ' ἀλογάτων και μ' ἐπῆραν μαζί των ὡς ζῶον συμπεριλαμβανόμενον εἰς τὰ λάφυρα πού κατέκτησαν ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.
Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ὅταν εἶδε νά τοῦ φέρνουν ἕνα ἵπποπόταμον, δὲν ἐφάνη πολὺ εὐχαριστημένος.
— Ἄλλο δὲν μὰς ἔλειπε παρὰ αὐτὸ τὸ ζωῦφιον τώρα! εἶπε. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τὸ ἔχουμε, ἄς τὸ κρατήσωμε. Και τὸ ξεκάμνομε στὸν πρῶτον λιμένα πού θά φθάσωμε...
(Ἔπεται συνέχεια). **ΚΙΜΩΝ ΑἸΚΙΔΗΣ**
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμῆζ].

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'
ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Μπέμπης ἔβγαλε τὴν πελερίνα του, ἀνοῖξε τὸ καπάκι τοῦ θρανίου του, κ' ἔχωσε ἐκεῖ μέσα τὸν Καλλικρατίδαν. Ἐννοεῖται, ὁ Πέτρος Ποταμόπουλος εἶχε μεταφέρῃ ἀπὸ πρὶν εἰς τὸ ἰδικόν του χωρίσμα, ὅλα τὰ βιβλία και τετράδια τοῦ Μπέμπη.

Ἄμα ἤρχισε τὸ μάθημα, ὁ Μπέμπης ἀνοῖγε πότε και πότε τὸ καπάκι κ' ἔκαμε πολλὰ παρακάλια στὸν Καλλικρατίδαν νά καθῆσῃ φρόνιμα. Ὁ Καλλικρατίδαν ὅμως δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια και παρακάλια, μοναχὰ ἐπηρδοῦσε κ' ἐσπαρταροῦσε σάν ψεύτικος κουρδισμένος διαβολάκος.

Εἶχε τύχην ὁ «Ἄν κοτᾶτε, ἐλάτε πιάστε με...» (Σ. 253.) Μπέμπης, κ' ἐκαθῆταν ἀρκετὰ μακρὰ ἀπὸ τὴν ἔδραν τοῦ κυρίου καθηγητοῦ. Ἡ φασαρία ὅμως τοῦ ἔκαμε ὁ Καλλικρατίδαν ἦτανε τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ κύριος καθηγητῆς ἐκατάλαβε ὅτι κἀτι συνέβαιεν. Ἀπὸ τὲς ματιές πού ἔρριχναν οἱ μικροὶ μαθηταί, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὑπέθεσε πῶς κάποιαν ἀταξίαν, κάποιαν ἀνοησίαν ἐμαγεύριεuan οἱ φιλοι...

— Νά γίνῃ σιωπὴ, παρακαλῶ, ἐκεῖ κάτω!
Και, διὰ νά μὴν τύχῃ και παρακούσῃ κανεὶς τὴν διαταγὴν του, ὁ κύριος καθηγητῆς, ἐκτύπησε δυνατὰ με τὴν ρίγαν του ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Σῆνω, Ποταμόπουλε, νά πῆς τὸ μάθημά σου... Ἐλα λοιπὸν, τί κάθεσαι και περιμένεις;—εἶπε πάλιν ὁ κύριος καθηγητῆς.
Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅμως, ὁ Καλλικρατίδαν, πού ἐπῆγαινε νά σκάσῃ κλεισμένος τὸσον ὥραν μέσα στὸ θρανίον, ἔκαμε ἕναν πῆδο τόσο φοβερό, ὥστε ὁ Μπέμπης δὲν κατώρθωσε νά κρατήσῃ κλειστὸ τὸ καπάκι, μ' ὄλην τὴν δύναμιν πού ἔβαζε. Τοῦ φεύγει λοιπὸν ὁ Καλλικρατίδαν, πετιέται ἔξω και παίρνει δρόμον, σέροντας τὴν ἀλυσίδα του.

Βάζουν τὰ γέλια ὅλα τὰ παιδιά, μὰ κἀτι γέλια, τὸσον ἄγρια, πού ὁ καθηγητῆς ἐνόμισε πῶς ἔγινε σεισμός, και ἀπὸ τὴν τρομάρα του, κατέβη-

κε ἀπὸ τὴν ἔδραν. Ἄμα ἐκατάλαβε πῶς ἦσαν γέλια, ἐστάθηκε κ' ἐκύτταξε με πολλὴν ἀπορίαν, διότι δὲν τὸ εἶδεν ἄμεσως τὸ μαῖμουδάκι...

Ὁ Καλλικρατίδαν ἔτρεχε μέσα στὴν παράδοσιν, σάν τρελλὸς, χωρὶς νά γυρίσῃ νά κυττάξῃ τὸν Μπέμπην, πού ἐφώναζε και αὐτός, ἀκόμα πὶο τρελλὸς ἀπὸ τὴν μαῖμου του:

— Ἐδῶ, Καλλικρατίδα! ἐδῶ Καλλικρατίδαί μου!

Χαλασμός κόσμου τέλος πάντων.

— Θά μοῦ πῆτε πῶς ἐδρέθη ἐδῶ αὐτὸ τὸ γελῶτον ζῶον! ἐφώναζεν ὁ κύριος καθηγητῆς, ἄμα ἠσύχασαν κἀπὼς τὰ γέλια...

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Καλλικρατίδαν εἶχε τρέξῃ και εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸν μαυροπίνακα, ὅπου ἐκαθῆσθε με ὄλην τὴν ἀνάπαυσιν ὕψηλά, ὕψηλά. Ἐκύτταξε ἀπὸ ἐκεῖ καλὰ-καλὰ ὄλην τὴν τάξιν, σάν νά ἔλεγε:

— Ἄν κοτᾶτε, ἐλάτε πιάστε με! Και ὕστερα ἔβγαλε τὸ καπελλάκι του, πού τὸν ἔστενοχωροῦσε, και τὸ ἐπέταξε κατὰ γῆς.
(Ἔπεται συνέχεια) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

Η ΚΟΝΤΟΠΙΘΑΡΟΥΛΑ

(Τέλος: ἴδε σελ. 246)

— Ἀλήθεια! Και δὲν ξέρεις πόσο μ' ἀγαπᾷ!... Μὰ κ' ἐγὼ τὸν παραχαϊδεύω... ἀλήθεια λέγω, Πετράκη; Πραγματικῶς, ὁ Πετράκης δὲν ξέκολλᾷ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του! εἶνε διαρκῶς κρεμασμένος ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κολακευτικὸν διὰ τὴν Οὐρανίαν, ἀλλὰ κἀπὼς ἐνοχλητικόν, ὅταν παίζῃ και τρέχῃ. Δι' αὐτὸ πολὺ γρήγορα τὸν ἀφίνει! πηγαίνει και τὸν καθίξει ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸ πέτρες, και τοῦ λέγει ὅτι, ἂν τύχῃ και κλάψῃ, θά ἔλθῃ ἕνας μαῦρος ἀγριάνθρωπος, ὁ Μπαμπούλας, γὰ τὸν πᾶρῃ.

Τ' ἀκούει αὐτὸ ὁ Πετράκης και βάζει τὰ κλάμματα και τὰ ξεφωνητὰ.
— Ἀχ! τί σκοτοῦρα! λέγει λυπημένη ἡ Οὐρανία. Ἄκουσέ με, Κοντοπιθαρούλα, δὲν τὸ φυλάγεις λίγο, ἐσύ; Ἐσένα, σ' ἄρᾶσει πὶο πολὺ παρὰ ἐμένα... Ἡ Νότα εἶνε κατευχαριστημένη, πού κρατεῖ ἐκεῖνο τὸ ἀπαλὸ χεράκι μέσα στὸ δικὸ τῆς και εἶνε ὑποχρεωμένη νά κάμῃ τὰ βηματάκια τῆς ἀκόμα μικρότερα

διὰ νά τὰ ταιριάζῃ με τὰ βήματα τοῦ Πετράκη, νά αἰσθάνεται ὅτι τὸν προστατεύει, σάν μητερούλα... ὅτι εἶνε μεγάλη και αὐτὴ μπροστὰ του. Ἄν αὐτὴ εἶνε κοντὴ σάν Κοντοπιθαρούλα, ὁ Πετράκης ὅμως ἐμπρὸς τῆς εἶνε ἀκόμα κοντύτερος, σάν Κοντοπιθαρούλακῆς!...

Ἡ Νότα ἀπὸ τότε εὐρίσκει τὴν διασκέδασιν τῆς ὀρέξεώς τῆς και ὅλα τὰ κορίτσια σ' αὐτὴν παραδίδουν τὸν ἀδελφοῦλη ἢ τὴν ἀδελφοῦλά των νά τὰ φυλάγῃ ὅλο τὸ νηπιαγωγεῖον αὐτὴν ἔχει ἐπιστάτριαν κατὰ τὰς ἑορτάς και αὐτὴ εἶνε τότε σάν κοντὴ κλώσσα με τὰ κλωσσοπουλάκια τῆς. Καλωσύνη, γλυκὰ λογάνια, γέλια και χαρές,—ὅλα τὰ βάζει εἰς ἐνέργειαν διὰ νά τὰ διασκεδάξῃ. Και τὰ μικρὰ ὅλα τὴν ἀγαποῦν, τὴν ἐπιθυμοῦν, τὴν ἀκολουθοῦν.

Ἐτυχε λοιπὸν, ἕνα Σάββατον τὸ ἀπέγευμα, νά ὀργανώσῃ με τὰ μωρὰ τῆς, ἕνα χορὸν καταμεσῆς τοῦ δρόμου! ἦτο πολὺ νόστιμο, ἂν ἐβλέπατε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χεράκια σφικτὰ πιασμένα εἰς τὴν γραμμὴν, ὅλες ἐκεῖνες τὲς ποδιτσές, τὲς ἀσπρες, κόκκινες, μαδιές, πράσινες, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ξανθὰ ἢ μελαχροινὰ κεφαλάκια νά χορεύουν τὸν συρτὸ με τὴν ἀπριλιάτικην δροσιά. Και ἡ Νότα ἔτραγουδοῦσε.

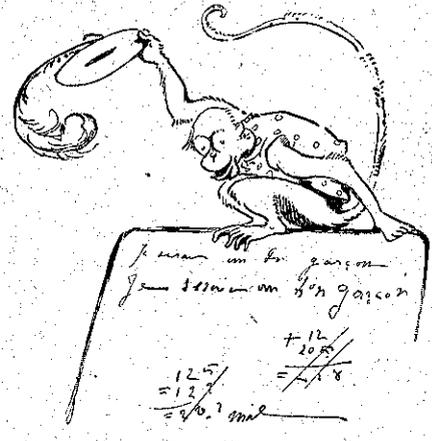
Ἐξαφνα τὸ τραγοῦδι τῆς Νότας κόβεται στὴν μέση... ὁ χορὸς χαλᾷ, και τὰ παιδάκια σκορπίζονται σάν τρομαγμένα πουλάκια.

Τί εἶνε αὐτὸ τὸ φοβερὸ θηρίο πού ἐρχεται; Τὸ παιδάκια πρώτην φοράν ἐβλεπαν τέτοιο θηρίο! Εἶνε σάν ἀμάξι και τρέχει γρήγορα-γρήγορα,—μὰ πῶς τρέχει ἐτσι, χωρὶς ἄλογα;—και σηκώνει σύννεφα τὴν σκόνην! Τρία ἄγρια στοιχεῖα, με κἀτι ματᾶρες σάν κολοκούθια, με κἀτι ρούχα κατασκονισμένα—ἄνθρωποι! εἶνε οἱ Καλλικρατιτῆροι;—κἀθονται ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τ' ἀμάξι!

Ἄλλες φωνές τώρα... Αἱ μεγάλες ἀδελφές, και μαζί μ' αὐτὲς ἡ Οὐρανία, πού παίζουν τὲς Κουμπάρες ἐπάνω στὸ χωράφι, παγένουν ἀπὸ τὴν τρομάρα...

Ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς βίαν διὰ νά μαζεύσῃ και προφυλάξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μωρὰ, ἡ Νότα δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι ἔλειπεν ἕνα: ὁ Πετράκης, τὸ ζωηρότερον ἀπ' ὅλα, πού ἐστάθηκε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σάν χάχας, μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου, και κυττάζει ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ θηρίο...

Φορο!... Φορο!... κ' ἔφθασε... Τώρα θά γίνῃ λυῶμα ὁ καϊμένος ὁ Πετράκης. Δὲν γίνεταί ὅμως. Ἐνα κοριτσάκι ὀρμᾷ, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν σπρώχνει στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου. Μόλις τὸν ἐπρόφθασε. Ἄλλὰ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο τὸ ἔρριξε κάτω, τὸ κοριτσάκι. Τότε τὰ παιδιά βλέπουν ἐκεῖνα τὰ

Άγρια στοιχειά να κόμουν τα άδυνατα...

— Άχ! την καϊμένη! άχ, την καϊμενούλα!

— Όλα τα παιδιά, και πρώτη-πρώτη ή Ούρανία...

— Μήπως... μήπως είναι πεθαμένη, τραυλίζει ή Ούρανία...

— Όχι, έλπιζω... Όχι! ή καρδούλα της κτυπά!...

— Πηγαίνετε τη στο σπίτι της, λέγει...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

— Άχ! τί καλά!... Νά την! άνοίγει τα μάτια της...

δεν ύπήρχε ξεσκονίστρα τόσον ταπεινή...

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΤΥΦΛΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ

Η ιδέα ότι ή άπόλεια των όφθαλμών του σώματος...

Κατ' άνάλογον τρόπον σπεπάζουν το κλωδίον...

Άξιωσημείωτον παράδειγμα καλλιτέχνου...

Η καλή εκείνη δεσποινίς με το άυτόκίνητον...

Η αὐτοθυσία της μικρούλας είχε και άλλο άποτέλεσμα...

να το κάμνη να μένη άκίνητον; άπαράλλακτα...

Άλλ' όταν επρόκειτο να έργασθή επί άγρίων...

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

[ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ]

Κατά τους πίνακας τοῦ όποιουσ εδημοσίωσα...

Αίγλη της Ελλάδος και Ιερολοχίτης (δμάς) είχαν πριν...

Εκτός τούτων, άλλοι δέκα προσέθεσαν φύλλα...

Είς τόν άνωτέρω Πίνακα, ό έντός παρεθέσεως...

Κατά τάνωτέρω μέχρι της 30 'Ιουνίου ε.έ. διατέθησαν...

Το όλον φύλλα 11,904 Λοιπόν, μέχρι σήμερα...

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Έξυπνη συνταγή

Ο τύραννος των Συρακουσών Διονύσιος ήτο εις...

Βασίλει, τῷ εἶπεν, δημολογῶ ὅτι δέν γνωρίζω...

Τό φοβερότερον ζῷον

Έγινε τό πείραμα εις τό περίφημον θηροτροφείον...

Έβαλαν ένα ποτικιάκι εις τόν κλωδόν μάς...

Ο ζῖος πανικός εις τόν κλωδόν των λεόντων...

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)...

Τόμος 1 (ό 10ος πλησιάζων να εξαντληθῆ) φρ. 10. Τόμοι 8 (οι έξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) φρ. 2, 50 έκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1905) Τόμοι 5: τών ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμᾶται:

Άδεςτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3, 50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6, 50. Τόμοι 7: τών ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμᾶται:

Άδεςτος φρ. 7. Χρυσῶδες φρ. 10.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η σκηνη 'ς τόν τροχιδρόμον.

Κάκια.—Όψ! έσκασα! τι ζέστη εινε αὐτή εἶω μέσα!

Μίνα.—Βλέπεις;... καλά σου εἶχα 'πή να πάρης τό επανωφόρι σου...

Κάκια.—Μ' άφού ζεσταίνουμαι;... Μίνα.—Άκριβῶς γι' αὐτό...

Έστάλη υπό τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου [EE]

Μέλλον Διπλωμάτης.—Πῶς ήθελα να μου συμβῆ αὐτί έτακτον να τό περιγράψω...

Έλλην Σημαιοφόρος.—Άλλά εἴαν πνιγῆς; Μέλλον Διπλωμάτης.—Ό! Τότε εινε και αν εινε...

Έστάλη υπό της Έξεδρας τοῦ Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΕΩΝ

17.—Ο Άμίμητος Καργαλιότης, από τό Δυροζήιον...

18.—Τό καίμενο τό Πιτηνόν της Έρῆμου, τό όποσον...

Ο Θρ. Παπαγαλιδης [2E] ενέγραψε δια μίαν τριμηνίαν...

Υγυε της Έλευθερίας, σ' έγέλασαν και λυπούμαι...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Οἷδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασούται αν δέν συνοδεύεται υπό τοῦ δικαιώματος...

Νέα ψευδώνυμα: Εμπνευσμένη Μουσική, κ. (I) Νηοῦτε τοῦ Έθροῦτα, κ. (II) Κροκοπέπλος...

Κυρία Σααρφαλόστρα, δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι ή επιστολή σου παρέπεσε...

Μικρά Μυστικά επιθυμῶν ν' ανταλλάξουν: ή Ροδία με την Μαγαμένη Γαζία, Ιδιότροπον Σανθούλαν, Άφραν, Άτρόμητον...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασόν εις τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβαίον καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔσθια 8,— Ἔσθια φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος » » 3,—

Ἡ συνδρομα δροχεται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β' .— Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουλίου 1906

Ἔτος 28ον.— Ἀριθ. 33

καὶ Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα — ὁ Βωμός τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὸ Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡρώδης τῆς Ἐλευθερίας, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἄθρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν — ὁ Ἀριεὶ μετὰ τὸν Ἐθνομὸν Ἰστορίαν, Δικέφαλον Ἀετόν, Μπερτόδουλον καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὸν Ἀριεὶ καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην — ὁ Πόθος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Πτερωτὸν Ὀνειρον, Αἰθέριον Πλάσμα καὶ Διηγοροῦ τῆς Νεολαίας — ἡ Ὀνειροπόλος Ὀυρεάτις μετὰ τὴν Μικρὰν Λαρισσαίαν — ὁ Μάγος τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὴν Ποιμενίδα Μυρτὴ καὶ Ἐρωτὴν Ἐσπέραν — ὁ Αὐτόνομος μετὰ τὸν Δεκαπενταετη Πλοίαρχον, Μικρὸν Φωτογράφον, Δοξαστὸν Ἄνθος καὶ Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων — ὁ Δεκαπενταετη Πλοίαρχος μετὰ τὸν Περιπαθὴ Τραγουδιστὴν, Γλυκὸ Φιλάκι, Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖο καὶ Παλλάδα — ἡ Αἰνυλία Εἰμαρμένη μετὰ τὸν Ἀριεὶ, Αἰθέρα, Λευκοκόμαντον Αἰγιαλὸν καὶ Ἰδιότροπον Σανθούλαν — ὁ Ριγολέττος μετὰ τὸν Λαδοῦχον Ἥλιον.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν τῶν παιδῶν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγίστην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

“ΡΩΣΣΙΑ”

Ἀσφάλισαι: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτου ὕλων.

Ἐγκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Αὐγούστου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον εἶναι γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1,]

399. Δεξιόγραφος.
Προθέσεις τρεῖς ἐνώθηκα
Κ' ἐκάμαν-τι θαρρεῖς;
Λουλοῦδι εὐνοδίστατον
Ποῦ εἶνε νότορρῆς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος

400. Στοιχειόγραφος.
Ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης,
Μὲ βλέπεις με κρασί;
Τὴν μέσην μου εἰς βγάλης,
Θά μείνης, φίλη, σὺ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάου

401. Αἰνίγμα.
Τοῦ ὄλου μόνον μέλος.
Τὸ ὄλον μου δηλώνει.
Ἄλλα τὸ ἡμισὺ μου
Τὸ ὄλον φανερώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πᾶς

402. Μωσαϊκόν.
Ὁ Πέτρος, ἡ Χαρίκλεια, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Τασία Ἀπόνα γράμμα βάλανε καὶ ἔκαναν ἐταιρία.
Ἄλλα ἀπ' τὸ ταμεῖό τους ἐβγάξην ἕνα φεῖδι.
Καὶ τοὺς ἐταίρους ἔγραψε ὡς ποῦ νὰ πῆς κρομμίδι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμύητου Γελοτοποιοῦ

403. Ἀστὴ
Νάντικα κατασταθούν οἱ ἀστέρικοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγνωσκῆται: Καθέτως νῆσος, ὀριζόντιως γῶρα τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ δρυκτὸν καὶ χημικὸν προῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δραπέτου Ἀγγέλου

404. Κρυπτογραφικόν.

1234567890	=	Διάσημος πόλις.
23096	=	Θεὸς ἀρχαῖος.
3509	=	Πολίτην.
484346	=	Πατὴρ συγγραφέως.
58846	=	Ἦρω.
6104216	=	Ποταμός.
714846	=	Θεὸς ἀρχαῖος.
841046	=	Νόσος.
98146	=	Ἀστὴρ.
09846	=	Νῆσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φεγγαρόπαιδο

405-409. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν οἰωνοῦσιν γραμμάτων ἕκαστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἔκονοια, ἀλήθεια, Ἑλλικὸν, ἐνάλιος, ἱστορία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁρατίας Ἑλλάδος

410. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ προ-προτελευταῖον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, σχηματίζουν Γιγαντα:

1, Κόρη τοῦ Πριάμου 2, Ὁκεανὸς 3, Κένταυρος 4, Ποιητὴς 5, Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

411. Φωνηεντόλιπον.
σγ-ν-δκς-κ-μλ-ν-λδς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώς

412. Γεῖφος.

Κορ	λα	λα	Χάν	1
Κορ	λα	λα		
	λα			

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23.

271. Χαμαιλέον (χαμαί, λέων).—272. Κτύπος-τύπος.—273. Χρῆμα-ρημα.—274. Πηλός-ἦλος.—275. Τὸ γράμμα Ε.

276. ΚΑΜΑΤΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ ΡΟΠΤΡΟΝ ΦΑΡΕΤΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΝΙΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάου

277—281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στροφή, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψις.—282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, ἸΚΤίς, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη).—283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόςος ἀνευ φίλων.—284. Ὡ ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀγλαός.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 10]

Πληροφόρῳ Ἐθνικῶν Ὀνειρον εἶπε ἀνεκάλυφα ὄνομα Μπερτοδοῦλον καὶ τὸ ἐρωτῶ πῶς περῆ εἰς τὴν ἐσχόλην. Συγχαίρω Αἰθέριον Πλάσμα καὶ Δουκίσιον τῶν Σαλόγων ἐπαινεθείσας ἐν «Διαπλάσει» καὶ διακριθείσας ἐν Ἀρσακίῳ. Ζητῶ ὄνομα Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Συγχαίρω Ἀριεὶ καὶ Αἰθέρα.—Βωμός τῆς Ἐλευθερίας. (5'—124)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια Actrice Platinotypie.—Παναγιώτης Κοκκίνης, Ἰθάκη. (5'—125)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν Υἱὸν Πατρίδος. Δεκαπενταετη Πλοίαρχος. (5'—126)

Ἐυχαριστῶ ἐγκαρδίως «Ἠὸς» ἀνευχομένης μέλους αὐτῆς κόντινον Ἀνιδίου, καὶ διπλωμα ἄριστον.—Δικέφαλος Ἀετός. (5'—127)

Πῶς πηγαινόν τὰ ἄνθη ἀπὸ καπέλλα στὴν κομμιδοδόχην, Μέλλον Διπλωμάτα;—Μπερτοδοῦλος. (5'—128)

Ὁ Μέλλον Διπλωμάτης: Συγχαίρει τὸ Ἄνθεριον Πλάσμα. Ἐδραριστῆται καὶ ἀναχωρεῖτῶ τὸν Μπερτοδοῦλον καὶ τὸν Ἑλληνα Σημαιοφόρον. Ἐβχεται καλὸ ταξεῖδι. ε. . . ε. (5'—129)

Χαιρετῶ τὸν Ἑλληνα Σημαιοφόρον καὶ τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην.—Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου. (5'—130)

Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα... (Σελ. 257.)

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ πρῶτος λιμὴν, ὅπου ἐφθάσαμεν, ἦτο ἡ Λιμπρεβίλλη, πρωτεύουσα τοῦ Ραλλικοῦ Κόγκου. Ἐκεῖ τὸ ζωῦφρον, ὅπως μ' ἔλεγεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἐπωλήθη, ἐπὶ τῆς προκυμίας τοῦ λιμένος μάλιστα, διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ, καὶ κατεκυράθη εἰς τὸν κ. Θωμᾶν Στικ, ἐμποροπλοίαρχον Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἑυέλπιδα Ἄκραν καὶ εἶχε προσεγγίσῃ εἰς τὴν Λιμπρεβίλλη, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐκπλεύσῃ πάλιν διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, πρωτεύουσαν τῆς Λουισιάνας, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον;— ἠρώτησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωματικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχαμογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μπουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ἄμα πρᾶσιγῶν. θὰ τὸ παραδώσω στὴν οἰκογένειαν ἐνός πλουσίου, γελαστοῦ, ἰδιοτρόπου, ἀγαθοῦ καὶ ἐξαιρετοῦ φίλου δικοῦ μου. Ἐπειδὴ μοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ φέρω κανένα ἐνθύμιον ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, θὰ τοῦ πάω αὐτὸ τὸ πραγματάκι, —ἐπρόσθεσεν ὁ Θωμᾶς Στικ, ἐνῶ μ' ἐχάιδευε στὸ κεφάλι, — καὶ εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, καὶ τὸ σπιτικό του ἐπίσης...

— Τί ἐκκεντρικοὶ αὐτοὶ οἱ Γιαγκήδες! — ἐπιθύρσεν ὁ ἀξιωματικός εἰς τὸ αὐτὸ ἐνός συναδέλφου του, καθὼς ἔβλεπε τὸν Ἀμερικανὸν καπετάνιον ν' ἀπομακρύνεται μαζὶ μου.

Ἐκκεντρικοὶ βέβαια, ἀλλὰ καὶ τί λαμπροὶ ἄνθρωποι. Ὁ γυβάκας τοῦ μπαμπᾶ μου τὸ ἐνόησεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν φροντίδα, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στικ ἐπέβλεψε νὰ με ἐγκαταστήσουν εἰς τὸ ἀτμόπλοῖόν του, τὴν Μαρινάτη Ρέγγαν. — Τί ὄνομα τελείως θαλασσίον, ἐμπορικὸν καὶ ἀμερικανοπρεπές! —

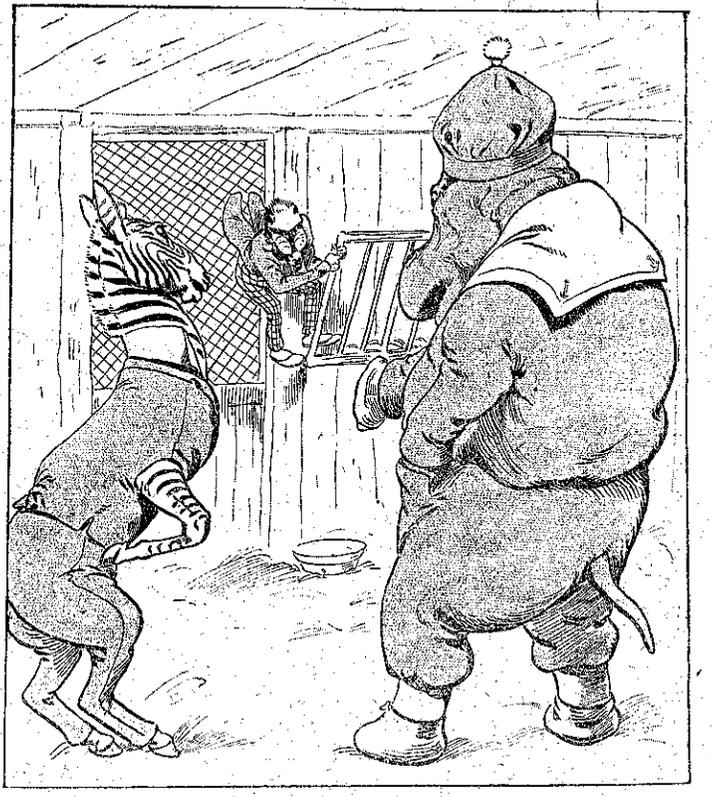
Εὐρέθη ἐκεῖ μέσα ἀμέσως, σὰν ἰπποπόταμος μέσα σέ πουλιεμένα στρώματα!

Μὲ εἶχαν βάλῃ μέσα εἰς ἕνα ἰπποκλωβόν, στολισμένον μετὰ καγκλωλὴν φάτην

διὰ τὴν τροφήν, καὶ μετὰ ἕνα στρώμα ἀπὸ ἐλαστικὰ καλάμια διὰ νὰ ἐξαπλώνωμαι.

Δὲν ἤμουν ἐγὼ ἄλλως τε, ὁ μόνος ζωικός ἐπιβάτης τοῦ πλοίου. Δύο συνταξιδιώται ἔμεναν εἰς τὸν ἰπποκλωβὸν μαζὶ μου ὁ πλησιέστερός μου γείτονας ἦτο ἕνας χαριτωμένος ζέβρος, ριγωτὸς μετὰ μαῦρες καὶ πορτοκαλίαις ραβδώσεσι. Μακρύτερα, εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν, ἔμεναν ἕνας χονδρὸς μανδρίλλος, ἕνα εἶδος κοντόχονδρος μαιμούς, μετὰ φουσκωτὸ μούτρο, ποῦ εἶνε σὰν βερνικωμένο μετὰ ζωηρὰ χρώματα, ὅπου κυριαρχοῦν τὸ μαζὶ καὶ τὸ κόκκινο.

Ἀμα ἐπεβίβάσθη ἐγὼ, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ Μαρινάτη Ρέγγα ἐσήμεσε τὴν ἄγκυραν. Καί, τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην

Ὁ ζέβρακος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του... (Σελ. 258, στ. β'.)